

φρικώδη έλκτικὴν δύναμιν· καὶ ὅμως δὲν μὲ προσεκά-
λει· ἐκείνην μόνην ἠδελε, ἐκείνην ἡτοιμάζετο νὰ κατα-
βροχθίσῃ διὰ παντός... Ἐκείνη δὲ ἔμενεν εἰς τὴν
θέσιν τῆς ἐρειδομένης ἡσύχως καὶ ἀταράχως, ὥς νὰ μὴ
ὑπῆρχεν ὁ κίνδυνος οὗτος, ἀποτυφλουμένη ἀναμφιβόλως
ὑπὸ τινος ὑπερφυσικῆς καὶ πονηρᾶς δυνάμεως, θῦμα βέ-
βαιον τῶν ἀδηφάγων ἐκείνων ἐκτάσεων, τὰς ὁποίας
ἐδαύμαζε.

Τότε, ἡ φρικώδης ιδέα κατεκυρίευσεν τὸν νοῦν μου·
διατὶ δὲν ἔπιπτε ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ πέσῃ;... Καὶ ἐπειδὴ
δὲν ἔπιπτε, ὦφειλον ἐγὼ νὰ τὴν κρημνίσω: Ἡ τερά-
τῶδης, ἡ καταχθόνιος αὕτη λογικὴ κατεκυρίευσεν τοῦ
πνεύματός μου μὲ τὴν δύναμιν τετελεσμένου γεγονό-
τος... Ἡδέλησα ν' ἀντισταθῶ εἰς τὴν ἰσχὺν τῆς.
Συνέτεινα ἀπελπιστικῶς τὰς δυνάμεις μου· ἀλλ' ὁ σπα-
σμός ἤρξανε, ἀνέβαινε, ἀνέβαινε, ἐκλόνει τὰς κνήμας
μου, συνέσφιγγε τὸ στήθος μου ὥς συναίσθημα φρίκης
ἢ ἀπελπισμοῦ, συνέσφιγγε τὸν λαιμόν μου ὥς χαλύβδινος
βρόγχος. Ἡ θέλησίς μου ἐχαλαροῦτο ἐν τῇ ἀπερι-
γράφτῳ ταύτῃ ὁδύνῃ: Ὑπῆρχεν ἐν ἐμοὶ ἄλλο τι ὄν,
κακοῦργον, ὅπερ ἐδέσποζεν ἐντελῶς τῆς θελήσεώς μου.
Καὶ ὅμως ἀνέκραξα:

— Τραβήξου! — Πάμε κάτω... γρήγορα, γρή-
γορα!....

Δὲν εἶμαι ὅμως βέβαιος ἂν ἐπρόφερα πράγματι τὰς
λέξεις ταύτας: Ἰσως δὲν εἶχον πλέον καρμίαν δύναμιν
ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἴσως ἡ προσπάθειά μου ὅπως τὰς
ἀρθρῶσα-ὑπῆρξε ματαία· ἴσως δὲ καὶ ἐκείνη νὰ ἦτο βυ-
θισμένη εἰς τὴν θέαν τοῦ πανοράματος: τὸ βέβαιον εἶνε
ὅτι ἐκείνη ἔμεινε ἀκίνητος. Ἐγὼ δὲ ὀρθίος ὀπισθὲν
τῆς, μὲ εἰδός τι φρικαλέας σαφηνείας βλέπων ὅτι δὲν

ἠδυνάμην νὰ μὴ τὴν ὠθήσω, ἤρχισα νὰ ὑπολογίζω
τὰς ἀπαιτούμενας κινήσεις πρὸς τὸν ἀναπόφευκτον τοῦ-
τον φόνον, καὶ ἐνῶ τὸ σῶμά μου ὅλον διεσείετο ὑπὸ
ἀπροαρέτων σπασμωδικῶν συστολῶν, ἐπλησίασα μὲ βή-
ματα βραδέα πρὸς τὸ θῦμά μου...

Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐνθυμοῦμαι εἰσέτι
εἶνε ὅτι, αἰφνης, μεταστραφεῖσα καὶ ἰδοῦσά με κατε-
λήφθη ὑπὸ φρίκης· καὶ τώρα, ὅταν κλείω τοὺς ὀφθαλ-
μούς, τὴν βλέπω εἰσέτι ὀρθίαν ἐκεῖ ἐπάνω, μὲ τοὺς
μεγάλους διαυγεῖς ὀφθαλμούς τῆς ὑπερμέτρως ἡνεωγμέ-
νους, ἐξηγριωμένους ὑπὸ τῆς φρίκης, ἀτενεῖς — ἀτενεῖς
ὥς ὀφθαλμούς νεκρᾶς ἢ ἀπολελιθωμένης. Καί μοι συμ-
βαίνει ὡσαύτως ν' ἀκούω τὴν ὀξύτατην, τὴν φρικαλέαν,
τὴν ὑπερφυσικὴν ἐκείνην κραυγὴν, ὅπως τὴν εἶχον φαν-
τασθῇ ὀλίγας στιγμὰς πρότερον, διασχίζουσιν τὸ ἐνώ-
πιόν μου ἀχανὲς διάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ σῶμά τῆς
κατεποντίζετο.

Πολλὰ μέρη τοῦ ὑπομνήματος τούτου συνέπιπτον
κατὰ τρόπον ἐκπληκτικὸν μὲ τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἱατροῦ
ὅστις ἐγνωμοδότησεν ὑπὲρ τοῦ ἀκαταλογίστου τοῦ κα-
τηγορουμένου. Ἀλλὰ τὰ συναισθήματα ταῦτα ἐφάνησαν
ἀπίδανα εἰς τοὺς ὀρκωτάς, οἵτινες ἐπέστρεψαν φέροντες
ἐτυμῆγορίαν ἐπικυρωτικὴν τῆς ἐνοχῆς, καὶ εἰς αὐτὸ ἔτι
τὸ ζήτημα τῆς προμελέτης.

Ὁ κατηγορούμενος ἤκουσεν ἄνευ συγκινήσεως τὴν
ἀνάγνωσιν τῆς θανατικῆς ἀποφάσεως. Οὐδεμίαν ἠδέ-
λησε νὰ ὑπογράψῃ αἰτησὶν ἀναίρεσεως, καὶ ἐθανατώθη
κατὰ τινὰ σκοτεινὴν τοῦ χειμῶνος νύκτα ἐπὶ παρουσίᾳ
ὀλιγαριθμοῦ πλήθους.

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ **IBAN TOTTEGNIÉF.**

(Συνέχεια).

Ὁ Σανὶν ἐνδίδων εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν κυριῶν ἡναγκάσθη
νὰ πῇ δύο μεγάλα κυδιά ἐκλεκτῆς σοκολάτας καὶ νὰ φάγῃ οὐχί
ἀσήμαντον ποσὸν διπύρων: μόλις ἔτρωγε τὸ ἓνα, ἀμέσως ἡ Τζέμμα
τῷ προσέφερεν ἄλλο — καὶ πῶς ἠδύνατο νὰ μὴ δεχθῇ τὴν προσ-
φοράν τῆς! Μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ Σανὶν εἶχεν ἐντελῶς ἐξοικειωθῇ
ἐν τῇ οἰκογενείᾳ Ῥοσέλλῃ: μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος παρήρχοντο
δι' αὐτὸν αἱ ὥραι. Εἶχε πολλὰ πράγματα νὰ διηγηθῇ εἰς τὰς κυ-
ρίας — περὶ τῆς Ῥωσσίας, περὶ τοῦ ῥωσικοῦ κλίματος, τῆς ῥωσικῆς
κοινωνίας, περὶ τῶν ῥώσων χωρικῶν ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ περὶ τῶν
κοζάκων, ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ τοῦ πολέμου τοῦ ἔτους 1812, περὶ
Πέτρου τοῦ μεγάλου, περὶ τοῦ Κρεμλίνου, περὶ τῶν ῥωσικῶν κω-
δόνων καὶ τῶν δημωδῶν ᾠδῶν τῆς πατρίδος του. Αἱ δύο κυρίαί
εἶχον λίαν ἀσφαεῖς καὶ ἀορίστους ιδέας περὶ τῆς εὐρείας καὶ μεμα-
κρυσμένης ἡμῶν πατρίδος. Ἡ κυρία Ῥοσέλλη μάλιστα — εἶπε, ὅπως
ἀνομάζετο συνήθως — ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐξέπληξε τὸν Σανὶν διὰ
τῆς ἐρωτήσεως, ἂν ὑπῆρχεν εἰσέτι τὸ περίφημον ἐκ πάγου ἀνάκτορον,
ὅπερ εἶχεν ἰδρυθῇ ἐν Πιερουπόλει τὸν παρελθόντα αἰῶνα, καὶ περὶ
τοῦ ὁποίου ἐσχάτως εἶχεν ἀναγνώσῃ λίαν ἐνδιαφερούσας περιγραφάς
ἐν τινὶ βιβλίῳ τοῦ μακαρίτου ἀνδρός τῆς, ἐπιγραφομένῳ «*l'elzeze
delle arti*» ὅτε δὲ ὁ Σανὶν ἐκπληκτος ἠρώτησε: «Πιστεύετε λοιπὸν
ὅτι εἰς τὴν Ῥωσίαν δὲν ἔχομεν ποτὲ θέρος;», ἡ κυρία Ἐλεονώρα
τῷ ἐξήγησε, πῶς ἐφαινόετο μέχρι τοῦδε τὴν Ῥωσίαν: αἰῶνιο
χίονι. Καθένας φορεῖ γούνες καὶ ὅλοι εἶναι στρατιῶται — ἀλλὰ
ὑπάρχει πολὺ μεγάλη φιλοξενία· καὶ πολὺ ὑπῆκοοι χωρικοί! Ὁ
Σανὶν προσεπάθει νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὴν θυγατέρα τῆς

ὀρθότερας ιδέας περὶ τῆς πατρίδος του. Ὅτε ἦλθεν ὁ λόγος περὶ
ῥωσικῆς μουσικῆς, ὁ Σανὶν παρεκλήθη ἀμέσως νὰ τραγουδήσῃ
ῥωσικὸν τι ᾄσμα, καὶ τῷ ὑπεδείχθη μικρόν τι κλειδοκῦμβαλον, ὅπερ
εὗρίσκετο εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ εἶχε μαῦρα ἱάστα εἰς
τὴν θέσιν τῶν λευκῶν, καὶ λευκὰ εἰς τὴν θέσιν τῶν μαύρων.
Χωρὶς νὰ περιμεινῇ νὰ τὸν παρακαλέσουν περισσότερον, ἐκάθισε
παρὰ τὸ κλειδοκῦμβαλον καὶ συνοδεύων τὴν φωνὴν του μὲ τοὺς
δύο δακτύλους τῆς δεξιᾶς καὶ τοὺς τρεῖς τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του
(δηλαδὴ τὸν δείκτην, τὸν μέσον καὶ τὸν μικρόν) ἐτραγούδησε —
ἐννοεῖται ὀλίγον ἑρπίνως — κατ' ἀρχὰς μὲν τὸν «*Σαραφάν*» καὶ
ἔπειτα τὸ ᾄσμα «*Πο οὐλίσε μοστοβόι*». Αἱ κυρίαί ἐπήνεσαν τὴν
φωνὴν του καὶ τὸ ᾄσμα του, πρὸ πάντων ὅμως ἔμειναν κατενθου-
σιασμένοι διὰ τὸ μαλακὸν καὶ εὐήχον τῆς ῥωσικῆς γλώσσης, καὶ
τὸν παρεκάλεσαν νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸ γερμανικὸν τὰ δύο τραγούδια.
Ὁ Σανὶν ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν των. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐξήγησις
τῶν ᾠδῶν τούτων, ὥς ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Σανὶν, δὲν ἐνέπνευσεν
εἰς τὰς κυρίας μέγαν θαυμασμόν πρὸς τὴν ῥωσικὴν ποίησιν, διὰ
τοῦτο ἤρχισεν ἐκεῖνος νὰ ἀπαγγέλλῃ, νὰ ᾄδῃ καὶ νὰ μεταφράζῃ
τὴν γερμανικὴν τὴν ὑπὸ τοῦ Τκλίγκα μελοποιηθεῖσαν «*Ρομάντσαν*»
τοῦ Πουσκίν: «*θυμοῦμαι ἀκόμη ἐκείνη τὴν καλὸτυχη στιγμὴν κτλ.*»,
τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Σανὶν ἐτραγούδησεν εἰς τὸ κλειδοκῦμβαλον ὀχι
τόσον ἐπιτυχῶς, πρὸ πάντων εἰς τὰ μιν ὀρε. Ἀλλ' αἱ κυρίαί ἤδη
ἐνέπεσον εἰς ἑκστάσιν. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἔκαμε μάλιστα τὴν
ἀνακάλυψιν, ὅτι ἡ ῥωσικὴ γλῶσσα ἔχει θαυμασίαν ὁμοιότητα πρὸς
τὴν ἰταλικήν. Ἡ λέξις μγνοβένιγε (στιγμὴ) ὡμοιάζει λ. χ. μὲ τὸ

o vieni (ὦ ἔλα!), τὸ σα μινόι (μαζὶ μου) μὲ τὸ *siam noi* (εἴμεθα ἡμεῖς) κ. τ. λ. κ. τ. λ. Ἀκόμη δὲ καὶ τὰ ὀνόματα Πούσκιν (τὸ ὅποιον ἐπρόφερε Πούσεσκιν) καὶ Γκλίγκα ἤχουν εἰς τὰ ὦτά της ὡς πάτρια.

Τώρα παρεκάλεσεν ὁ Σανὶν τὰς κυρίας νὰ τραγουδήσουν· καὶ αὐταὶ προθύμως ἐξεπλήρωσαν τὴν παράκλησιν του. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐκάθισε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἐτραγουδῆσε μὲ τὴν Τζέμμα μερικὰς διωδίας (*duetti*) καὶ ὀλίγα «*stornelli*». Ἡ μήτηρ φαίνεται ὅτι εἶχε πρότερον φαινοτάτην φωνὴν *soprano*· ἡ φωνὴ τῆς θυγατρὸς ἦτο ὀλίγον ἀδύνατος, ἀλλὰ πολὺ γλυκεῖα.

6.

Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐθαύμαζεν ὁ Σανὶν δὲν ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Τζέmmas, ἀλλ' αὐτὴ ἡ Τζέμμα. Καθήμενος σχεδὸν ἀντικρὺ καὶ ὀλίγον μακρὰν ἀπ' αὐτῆς, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅτι δὲν ὑπάρχει φοινὶξ εἰς τὸν κόσμον — οὐτε εἰς αὐτὰ τὰ ποιήματα τοῦ Βενετικῶφ ὅστις τότε ἦτο ποιητὴς τοῦ συρμού — δυνάμενος νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς τὴν καλλονὴν καὶ τὴν συμμετρίαν τοῦ σώματος μὲ τὰ φαινοτάτα, εὐμήκη καὶ εὐσηχητότατα μέλη. Ὅσακις δὲ ἡ Τζέμμα εἰς τὰ συγκινητικὰ μέρη τοῦ ᾠσματος ὑψωνε τὰ βλέμματα — τότε ὁ Σανὶν ἠρώτα ἑαυτόν, ἂν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ οὐρανός, ὅστις νὰ μὴ ἀνοιχθῇ εἰς τὰ βλέμματα ἐκείνα.

Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Πανταλεόν, ὅστις μὲ τὸν πάγονα καὶ τὸ στόμα κεκαλυμμένον διὰ τοῦ εὐρέως περιλαίμιου ἴστατο ἐρειδόμενος εἰς τὸ πλάσιον τῆς θύρας καὶ ἤκροστο μὲ τὴν σπουδαίαν ὄψιν τοῦ γνωρίζοντος νὰ κρίνῃ περὶ μουσικῆς — ὡς καὶ αὐτὸς παρετῆρει μετὰ θαυμασμοῦ τὴν φωναίαν τῆς νεανίδος μορφῇ, ἂν καὶ ἦτο βεβαίως ἀπὸ πολλοῦ συνειδημένος εἰς τὴν θῆαν ἐκείνην!

Ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὰ ᾠσματα, ἡ κυρία Ἐλεονώρα εἶπεν ὅτι καὶ ὁ Αἰμίλιος ἔχει φωναίαν φωνήν, ἀλλ' εὐρίσκεται τώρα εἰς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἡ φωνὴ ἀλλάζει (καὶ πράγματι ὁ παῖς ὠμίλει μὲ βαθρείαν φωνὴν διηνεκῶς μεταπίπτουσας καὶ μεταβαλλομένην) καὶ ὅτι δι' αὐτὸν τὸν λόγον δὲν τῷ ἐπιτρέπεται νὰ ᾄδῃ· ἄλλως τε, προσέθηκεν, ἠδύνατο καὶ ὁ Πανταλεόν νὰ τραγουδήσῃ κατὰ τὴν τιμὴν τοῦ ξένου.

Ὁ Πανταλεόν προσέλαβεν ἀμέσως δυσηρεστημένου ὄψιν, συνέσπασε τὰς ὀφρὺς, ἐπέραςε τοὺς δακτύλους του διὰ τῆς κόμης καὶ εἶπεν ὅτι εἶχε πρὸ πολλοῦ παραιτήσῃ ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα· ἄλλως τε κατὰ τὴν νεότητά του οὐδέποτε ἐξήγησε νὰ διαφύγῃ οὐδεμίαν πρόκλησιν — καὶ πῶς ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἄλλως, ἀφοῦ ὁ Πανταλεόν ἀνῆκε εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην ἐποχὴν, καθ' ἣν ὑπῆρχεν εἰσέτι ἀληθινὴ σχολὴ αἰδῶν, ἀληθινοί, κλασσικοὶ αἰοῖδι — αἰοῖδοι, πρὸς τοὺς ὁποίους οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἠδύνατο νὰ παραβληθῶσιν οἱ σημερινοὶ φανακλάδες! Εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον, τὸν Πανταλεόν Τσιπατόλα ἐκ Βαρέρσης, ἀπενεμήθη ποτὲ ἐν Μοδένᾳ στέφανος δάφνης, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὠφθῆσαν λευκαὶ περιστρεφάμεναι ἐν τῷ θεάτρῳ, τὰς ὁποίας εἶχον ἀπολῶσθαι οἱ κατενθουσιασμένοι θεαταὶ· πρὸς τοὺς ἄλλους δὲ καὶ Ῥώσος τις πρίγκηψ Ταρבוῦσκι — *il principe Tarbusski* —, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε τότε στενοτάτας καὶ οικειοτάτας σχέσεις, ποσάκις μετὰ τὸ δεῖπνον τὸν παρεκάλει θερμῶς καὶ ἐπιμῶνως νὰ μεταβῇ μαζὶ του εἰς Ῥωσίαν ὅπου σκηνοῦμενος αὐτῷ ἄπειρα πλοῦτη, θησαυροὺς! θησαυροὺς!... Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Ἰταλίαν, τὴν πατρίδα τοῦ Δάντε — *il paese di Dante!*... Ὑστερότερα βεβαίως ἦλθον καὶ δυστυχήματα, δυσάρεστοι περιστάσεις... ἐλαφρότης καὶ ἀπροσεξία ἐκ μέρους του... Ἐνταῦθα ὁ γέρον ἠκούσεν αἰφνης τὴν ὀμίλιαν του, ἀνέπεμψε βαδὺν στεναγμόν, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐποχῆς τῶν κλασσικῶν αἰδῶν, καὶ ἰδίᾳ περὶ τοῦ περιφήμου ὑψηφώνου Γαρκία, πρὸς τὸν ὅποιον ἔτρεφε βαθύτατον σεβασμὸν καὶ ἄπειρον θαυμάσιον.

«Ἐκεῖνος ἦτο μέγας ἄνθρωπος!» ἀνέφωνε ὁ γέρον. «Οὐδέποτε ὁ μέγας Γαρκίας — *il gran Garcia* — θὰ κατεδέχετο νὰ τραγουδήσῃ μὲ κεφαλικὴν φωνήν, καθὼς *i tenoracci* «οἱ ἄδελφοὶ καὶ ἔλεεινοὶ τενόροι» τῆς σήμερον! ὅχι! ἡ φωνὴ του ἐξήρχετο ἐκ τοῦ βάθους τοῦ στήθους του, πάντοτε ἐκ τοῦ στήθους του! «*Voce di petto, si!*»

Καὶ κατὰ τοὺς λόγους τούτους ἐκτύπησεν ὁ γέρον δυνατὰ τὸ στήθος του μὲ τὴν μικρὰν καὶ κάπσιχον χεῖρά του.

«Καὶ τί ἠθοποιὸς ὅπου ἦτον!» Ἠφαίστειον, *signori miei*, ἠφαιστειὸν, Βεζούβιος, *un Vesuvio!* Ἐλαβα τὴν τιμὴν καὶ τὸ εὐτόχημα, κύριοί μου, νὰ παίζω μαζὶ του εἰς μίαν ὄπερα, τὸν Ὁδῆλλον τοῦ ἐκλαμπροτάτου μουσουργοῦ Ροσσίνι — *dell' illustrissimo maestro*

Rossini! Ὁ Γαρκίας ὑπεκρίνετο τὸν Ὁδῆλλον, ἐγὼ δὲ τὸν Ἰάγον. Καὶ ὅταν ἦλθε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος...»

Ἐνταῦθα ὁ Πανταλεόν προσέλαβε τραγικὴν στάσιν καὶ ἤρχισε νὰ ᾄδῃ μὲ τρέμουσαν μὲν καὶ βραγχώδη φωνήν, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ πάθους:

L'i-ra d'aver-so fato

Jo più no-no-non temerò!

«Ὅλο τὸ θέατρο ἔτρεμε, *signori miei!*»

Ἀλλ' ἐγὼ, χωρὶς νὰ ταραχθῶ, τὸν ἠκολούθησα μὲ τό:

L'i-ra d'aver-so fato

Temer più non dovò.

Καὶ ἀμέσως ἐκεῖνος, ὡς ἀστραπή, ὡς τίγρις:

«*Morrò... ma vendicato...*»

Ἡ καὶ ὅταν... ὅταν ἐτραγουδοῦσε τὴν περίφημην ἀριὰ ἀπὸ τοῦ *Matrimonio segreto*: *Pria che spunti...* Ἐξέρετε τί ἔκανε ὁ *gran Garcia*; Μετὰ τὰς λέξεις: *I cavalli di galoppo*, ὅταν ἐφθανε εἰς τό: *Senza posa caccierà* ἀκούσατε, τί θαυμάσιο ποῦ εἶπε, *com'è stupendo...* ἀκούσατε τί ἔκανε ὁ *gran Garcia...*

Ὁ γέρον προσεπάθησε νὰ εἶρῃ ἐκτακτὸν τινα *floritura*, ἀλλ' εἰς τὴν δεκάτην νότα διεκόπη, ἐνέπεσεν εἰς βῆχᾶ, ἔκαμε χειρονομίαν τινα ἐκφράζουσαν ἀνυπομονήσαν, ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἐμοῦγγισε: «Ἀφῆσατέ με ἡσυχόν: Γιατὶ με βασανίζετε;»

Ἡ Τζέμμα ἀνεσκήρτησεν ἀμέσως καὶ κροτοῦσα τὰς χεῖρας δυνατὰ ἀνέφωνε: «*bravo! bravo!*», εἰτα δὲ πλησιάσασα πρὸς τὸν γέροντα ἐτυφεν ἐλαφρῶς καὶ φιλοφρόνως τοὺς ὤμους του.

Ἀλλ' ὁ Αἰμίλιος ἐξεργάγη εἰς ἀνηλεΐ καὶ ἀσπλαγχτὸν γέλωτα. *Cet âge est sans pitié* — αὐτὴ ἡ ἡλικία δὲν αἰσθάνεται ἔλεος, ὡς εἶπεν αὐτὸς ὁ Λαφονταίνος. Ὁ Σανὶν προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ τὸν γέροντα αἰοῖδον καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ ἰταλιστὶ μετ' αὐτοῦ — κατὰ τὸ τελευταῖον ταξιδίδιον του εἶχε μάθῃ ὀλίγας ἰταλικὰς φράσεις. — Ὁμίλει λοιπὸν περὶ τοῦ «*paese del Dante, dove il si suona*». Ἡ φράσις αὕτη, ὡς καὶ ἡ ἐξῆς «*lasciate ogni speranza voi ch'entrate*», ἀπετέλουν τὸ ὅλον ἐφόδιον τοῦ νεαροῦ ταξιδιωτοῦ ἐκ τῆς ἰταλικῆς γλώσσης.

Ἀλλ' ὁ Πανταλεόν οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὴν φιλόφροναν συμπεριφορὰν τοῦ Σανίν. Ἐχων τὸν πάγονα ἔτι βαθύτερον βεβουλισμένον εἰς τὸ μαντήλιον τοῦ λαιμοῦ καὶ τοὺς μικροὺς ὀφθαλμοὺς του εὐρέως ἠνεωγμένους φηλοῖζε περισσότερο παρὰ ποτὲ πρὸς ὄρνεον, καὶ μάλιστα πρὸς ἐξωργισμένον ὄρνεον — πρὸς κόρακα ἢ ἱέρακα. Αἰφνης ὁ Αἰμίλιος ἠρυσθίρσεν, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰ κακοσυνειδησιμὰ παιδιὰ, ἐστράφη πρὸς τὴν ἀδελφὴν του καὶ τῇ εἶπεν ὅτι τὸ καλῆτερον μέσον διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸν ξένον εἶνε ν' ἀναγνώσῃ εἰς ἐπῆκοον μικρὰν τινα κωμυδίαν τοῦ *Maltz*, τὴν ὁποίαν ἡ Τζέμμα ἤξευρε ν' ἀναγινώσκῃ τόσον ἐξαίρετα. Ἡ Τζέμμα ἐμειδίασεν, ἐκτύπησεν ἐλαφρὰ τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τῷ εἶπεν, ὅτι ἡ ἰδέα του ἦτο, ὡς συνήθως, πολὺ παράδοξος. Ἀλλὰ μᾶλλον τοῦτο ἐπορεύθη ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἐπέστρεψε φέρουσα μικρόν τι βιβλίον, εἰτα δὲ ἐκάθισεν παρὰ τὸ τραπέζιον κοντὰ εἰς τὸ φῶς, ἔτρεψε περίξ τὸ βλέμμα, καὶ ὑψώσασα τὸν δακτύλον, ὡς θέλουσα νὰ διατάξῃ ἡσυχίαν — τοῦθ' ὅπερ εἶνε γυνώσκῃ ἰταλικὴ χειρονομία — ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ εἰς ἐπῆκοον.

7.

Ὁ Μάλτες ἦτο συγγραφεὺς ἐκ Φραγκοφόρτης ἀκμάσας κατὰ τὴν τρίτην δεκαετηρίδα τοῦ παρόντος αἰῶνος. Εἰς τὰς βραχείας, προχείρως συντεταγμένας καὶ ἐν τοπικῇ διαλέκτῳ γεγραμμένας κωμωδίας του παρίστα μετ' ἀστείας καὶ τολμηρὰς κωμικῆς χάριτος, ἀλλ' ἀνευ μεγάλης ψυχολογικῆς δεινότητος, τοὺς διαφόρους χαρακτήρας καὶ τύπους τῶν κατοίκων τῆς Φραγκοφόρτης.

Ἡ Τζέμμα ἀνεγίνωσκε πράγματι ἐξαίρετα — ἀπαράλλακτα ὡς ἠθοποιός. Ἐμμεῖτο μετὰ μεγάλης τέχνης τὸν χαρακτήρα ἐκάστου προσώπου μὲ ὅλας του τὰς ἀποχρώσεις καὶ ἀνέπτυσεν ὅλην τὴν μιμητικὴν δεινότητα, ἣν εἶχε κληρονομήσῃ μὲ τὸ ἰταλικὸν τῆς αἵμα. Ὅσακις ἐπρόκειτο νὰ παραστήσῃ γυναικὰ τινα ὑπὸ τοῦ γήρατος παλιμπαιδία γενομένην ἢ μαρὸν τινα δήμαρχον, ἔκαμνε τοὺς γελοιοτάτους μορφασμοὺς, ἐκάμνε τοὺς ὀφθαλμοὺς, διέστρεψε τὴν βῆνα, ἐψιδύριζεν ἢ ἐκράζεν, χωρὶς ποσῶς νὰ φεῖσθαι οὔτε τῆς γλυκεῖας φωνῆς της οὔτε τοῦ φαινοῦ προσώπου της. Αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ δὲν ἐγέλα, ἐφ' ὅσον ἀνεγίνωσκεν· ἀλλ' ὅταν οἱ ἀκροαταὶ της (ἐξαίρετοι βεβαίως τοῦ Πανταλεόν, ὅστις μὲ δυσηρεστημένον πρόσωπον ἀπεμακρόνθη ἅμα ὡς ἤκουσεν ἀναγινωσκόμενον τὸν *ferroflucto Tedesco*, τὸν

κατηραμένον Γερμανόν) — ὁσάκις λοιπὸν οἱ ἀκροαταὶ τῆς διέκοπτον αὐτὴν ἐκρηγνύμενοι εἰς γέλωτα, τότε ἡ Τζέμμα ἄφινε τὸ βιβλίον ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς, ἐγέλα καὶ αὐτὴ μετὰ τῶν ἄλλων ἐκ βάθους καρδίας καὶ ἐκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ αἱ δακτυλοεἰδεῖς δέσμαι τῆς βαθυμελάνου κόμης τῆς ἐχόρευον ἐπὶ τοῦ λαμποῦ καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς. Ἀλλ' ἅμα ὡς ἔπαυεν ὁ γέλως, ἤνοιγε πάλιν τὸ βιβλίον, παρείχεν εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς τὴν ἀνάλογον ἑκφρασίαν καὶ ἐξηκολούθει τὴν ἀνάγνωσιν τῆς μετ' ὅλην τὴν σοβαρότητα.

Ὁ Σανὶν ἦτο ἀκόρεστος ἐν τῇ θαυμασμῷ του πρὸς τὴν νεανίδα. Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν τὸ ἐξῆς: πῶς ἠδύνατο πρόσωπον τοσοῦτον ἰδανικοῦ κάλλους νὰ προσλαμβάνῃ αἰφνης τοσοῦτον κωμικὴν, ἐνίοτε δὲ μάλιστα καὶ κοινὴν ἑκφράσιν!

Μετὰ ὀλιγωτέρας ἐπιτυχίας ἀνεγίνωσκεν ἡ Τζέμμα τὰ μέρη τῶν καλουμένων «jeunes premières» πρὸ πάντων δὲ ἀπετύγχανεν εἰς τὰς ἐρωτικὰς σκηνάς. Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο συνησθάνετο καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία καὶ διὰ τοῦτο ἔδιδεν εἰς αὐτὰς εἰρωνικὴν τινὰ χροιάν — ὡς νὰ μὴ ἐπίστευεν εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς διαπύρους ὅρκους καὶ τὰς παραφόρους ἐρωτικὰς ἑκφράσεις· ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς εἶχε κάμῃ ὀλιγίστην χρῆσιν ἐρωτικῶν ἐπεισοδίων. Αἱ ὦραι παρήρχοντο ἀνεπαίσθητως διὰ τὸν Σανὶν, καὶ τότε μόλις ἐνθυμῆθη τὸ ταξιδίδιον του, ὅτε ἐκτύπησεν ἡ δεκάτη ὥρα. Τότε δὲ ἀνεσκήτησεν ἀπὸ τῆς καθέκτας, ὡς νὰ τὸν εἶχεν φθίσῃ ἄλλος τις.

«Τί ἔχετε;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐλεονώρα.

«Πρέπει ν' ἀναχωρήσω αὐτὴν τὴν ἰδίαν βραδυὰ διὰ τὸ Βερολίνον — ἡγόρασα μάλιστα καὶ εἰσιτήριον.»

«Καὶ πότε ἀναχωρεῖ τὸ ταχυδρομεῖον;»

«Τὰς ἑνδεκα καὶ μισή.»

«Τότε δὲν θὰ προφθάσῃτε» εἶπεν ἡ Τζέμμα· «μείνετε 'ς τὴν θέσιν σας... ἐγὼ ἐξακολουθῶ τὴν ἀνάγνωσιν.»

«Ἐπληρώσατε ὅλον τὸ ναυλὸν ἢ ἐν μέρος μόνον;» ἠρώτησε μετὰ τινος περιεργείας ἡ κυρία Ἐλεονώρα.

«Τὸ ἐπλήρωσα ὅλον» ἀπήντησεν ὁ Σανὶν στενάζων καὶ μετὰ πρόσωπον κατηφές.

Ἡ Τζέμμα τὸν παρετήρησε μετ' ἡμικλείστους ὀφθαλμούς καὶ — ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

Ἀλλ' ἡ μήτηρ εἶπε μετ' ὕψους ψεκτικόν.

«Πῶς, καὶ γελᾷς διότι ὁ κύριος ἐξώθευσε τὰ χρήματά του εἰς χαμένα;»

«Μπᾶ!» ἀπήντησεν ἡ Τζέμμα «δὲν θὰ καταστραφῇ δὲ μ' αὐτό, καὶ ἡμεῖς θὰ προσπαθήσωμεν μετὰ κάθε τρόπον νὰ τὸν παρηγορήσωμεν. Θέλετε μιὰ λεμονάδα;»

Ὁ Σανὶν ἐδέχθη ἐν ποτήριον λεμονάδας, ἡ Τζέμμα ἔλαβε πάλιν εἰς χεῖρας τὸν Μάλτς, καὶ τὰ πάντα ἀνέλαβον τὴν προτέραν τῶν κατὰστασιν.

Τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε τὴν δωδεκάτην. Ὁ Σανὶν ἐσηκώθη, ὅπως ἀποχαιρετίσῃ.

«Πρέπει νὰ μείνετε ὀλίγας ἡμέρας ἐδῶ στὴ Φραγκφούρτη» εἶπεν ἡ Τζέμμα πρὸς αὐτόν. «Διατί νὰ βιασθῇτε τόσο διὰ τὴν ἀναχώρησιν; Εἰς καμμίαν ἄλλην πόλιν δὲν θὰ εὐχαριστηθῇτε ὅσον ἐδῶ.»

Ἐσιώπησε μίαν στιγμὴν καὶ εἶτα προσέθηκε μειδιῶσα: «Πράγματι, εἰς καμμίαν ἄλλην πόλιν.»

Ὁ Σανὶν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἐλαφρότης τοῦ βαλαντιῦ του θὰ τὸν ἠνάγκαζεν οὕτως ἢ ἄλλως νὰ μείνῃ ἐν Φραγκφούρτῃ, μέχρις οὗ λάβῃ ἀπάντησιν ἀπὸ ἑνα φίλον του ἐκ Βερολίνου, εἰς τὸν ὅποιον ἀπεφάσισε ν' ἀποταθῇ διὰ χρήματα.

«Ναί, μείνατε, μείνατε!» εἶπε καὶ ἡ κυρία Ἐλεονώρα μετ' ὕψους παρακλητικόν, «θὰ σὰς κάμωμεν νὰ γνωρισθῇτε καὶ μετὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς Τζέμμας, τὸν κύριον Κάρολον Κλύβερ. Σήμερον δὲν εὐκαίρησε νὰ ἔλθῃ, διότι ἔχει πολλὴν ἐργασίαν εἰς τὸ κατὰστημα — ἴσως τὸ εἶδετε: εἶνε τὸ μεγαλύτερον ἐμπορικὸν κατὰστημα ὑφασμάτων καὶ μεταξωτῶν εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν δρόμον. Αὐτὸς δὲ εἶνε πρῶτος ὑπάλληλος. Θὰ χαρῇ πολὺ νὰ κάμῃ τὴν γνωριμίαν σας.»

Ἡ εἰδήσις αὕτη ἔκαμε — Κύριος οἶδε διατί — θλιβερωτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν Σανὶν. «Εὐτυχὴς ἄνθρωπος!» ἐσκέφθη ἀκουσίως, καὶ ἀτενίσας τὴν Τζέμμαν ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς εἰρωνικὴν τινὰ ἑκφράσιν.

Ὁ Σανὶν ἠχήθη καὶ πάλιν εἰς τὰς κυρίας καλὴν νύκτα.

«Λοιπόν, ἀδριον! Θὰ ἔλθετε ἀδριον;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐλεονώρα.

«Αδριον!» εἶπεν ἡ Τζέμμα, οὐχὶ ἐρωτώσα ἀλλὰ βεβαιόσα, ὡς νὰ ἤξευρεν ὅτι ὁ Σανὶν δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως.

«Λοιπόν, ἀδριον.» Ἀπήντησεν ὁ Σανὶν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

1. Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΙΝΑ κ. ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 33).

2. ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΙΑΣ. Ἰχνογραφία ὑπὸ Frank Kirchbach (ἐν σελ. 37).

Ἡ ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τίτου (79—81 μ. Χ.) γενομένη ἐκρηγξίς τοῦ Οὐεσουβίου, καθ' ἣν κατεχώσθησαν ὑπὸ τῆς ἐκρευσάσης λάβας αἱ πόλεις Ἡράκλειον, Πομπηία καὶ Σταβία, περιεγράφη ὡς γνωστὸν ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου συγγραφέως Πλινίου τοῦ νεωτέρου, ἀνεψίου τοῦ κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην καταστροφὴν ἀποθανόντος φιλοσόφου καὶ ἐρευνητοῦ τῆς φύσεως Πλινίου τοῦ πρεσβυτέρου, ἐν δυσὶν ἐπιστολαῖς πρὸς τὸν ἱστοριογράφον Τάκιτον. Μίαν σκηνὴν τῆς φοβεράς ἐκείνης καταστροφῆς παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Οὐεσουβίου ἐξώρμα ὑπερμεγέθους στήλη πυρός, ἥτις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν παρήλλασσε χρώματα, συγχρόνως δὲ ἐσεῖετο ἡ γῆ, αἱ οἰκίαι κατέπιπτον, καὶ πυκνοτάτη σποδὸς μετὰ πεπυρακτωμένων λίθων ἐπιπτεν ὡς φρικαλέα βροχὴ ἐπὶ τῶν πόλεων, ἐφ' ὅλης τῆς περιχώρου καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Τὸ ἐν τῷ ἀμφιδεάτρῳ συνη-

δροισμένον πλῆθος ἐτράπη εἰς ἐσπευσμένην φυγὴν, καὶ πάντες οἱ κάτοικοι ἔτρεχον ὡς παράφρονες συνωσιζόμενοι, συγκρουόμενοι πρὸς ἀλλήλους, καταπατοῦντες τοὺς πεπτωκότας, ὀλολύζοντες, βλασφημοῦντες ἢ προσευχόμενοι, καὶ τέλος κρημνιζόμενοι εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ αὐτοὶ οἱ λέοντες, ἐξορμήσαντες ἐκ τῶν κλωβῶν τῶν ἐν τῷ ἀμφιδεάτρῳ ἔτρεχον ὅπως σωθῶσι διὰ τῆς φυγῆς ἀπὸ τοῦ κινδύνου.

3. BENIAMIN ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 40).

4. ΠΡΟΪΑ ΜΑΪΟΥ, εἰκὼν ὑπὸ E. Niczky (ἐν σελ. 41).

Ἦλθ' ὁ Μᾶς καὶ λουλούδια μᾶς προσφέρει δροσερά,

Ὅλων στόλισμα ὠραῖο, ὅλων εἶνε ἡ χαρὰ.

Σὺ μόνον μὴ στολίσῃς τὴν οὐράνιαν κεφαλὴν

Καὶ τὸ ἀγγελικὸ σου σῶμα μετὰ τοῦ Μᾶ τὰ λουλούδια

Τῶνα ἄνθος τᾶλλο ἄνθος δὲν τὸ βάζει γιὰ στολὴ

Τὰ ἐπιγεῖ ἀγγελοῦδια

Τὰ στολίζει τὸ φίλι.

Κ. Α. Ἀναγνωστόπουλος.